

[Statsministeren.]

opfattelser af, hvordan et lands finansielle system skal være, jo brydes. Man vil utvivlsomt fra mange sider sige, at man bør finansiere alle statens opgaver ud fra samme kasse og på grundlag af de almindelige skatteindtægter; hvis man indlader sig på at opkræve særlige beløb til specielle formål og have dem liggende i særlige skuffer, i særlige puljer eller stående på specielle konti, forvirrer man blot det almindelige billede af statsregnskabet, gør statsfinancerne mindre overskuelige, og det er derfor en forkert fremgangsmåde. Det er jo en tankegang, som man må lægge en del vægt på. Den har meget rigtigt i sig. Samtidig forstår jeg godt dem, der vil sige, at netop til et formål som dette bør det alligevel overvejes at gøre en undtagelse, idet man kan have den formodning, at det for den enkelte skatteyder vil være mere tilfredsstillende at give beløbet, når han ved, at det går til et formål, han måske finder særlig idealistisk, og at det på den måde vil være lettere at skaffe pengene til et formål, som man stærkt ønsker fremmet.

Der er altså to forskellige måder at se på dette problem på, og jeg synes, at det er rimeligt, at det bliver diskuteret. Jeg ved ikke, om tinget vil ønske, at forslaget går i udvalg. Hvis man vil det, ville dette jo være et rimeligt sted at drøfte disse principper, som vel er en overvejelse værd, selv om man ikke mener, at det konkrete forslag til beslutning bør fremmes i dette øjeblik.

Ordføreren for forslagsstillerne (Diderichsen): Det haster jo med at forøge Danmarks bistand til de underudviklede lande. Herom er der utvivlsomt enighed i vide kredse i vort land. Vor internationale anseelse lider under, at vore bistandsbidrag er for små i forhold til det velstandsniiveau, som vi har al grund til at glæde os over at vi har nået herhjemme.

Det forekommer mig pinligt, at formanden for u-landsbistandens styrelse, professor Nyboe Andersen — naturligvis meget mod sin vilje — i sin årsberetning af 18. marts d. å. endnu en gang har måttet konstatere — jeg citerer —

„at Danmark blandt den vestlige verdens industriland ligger i bunden, når den ydede bistand til udviklingslandene måles i procent — eller for vort vedkom-

mende snarere i promille — af nationalproduktet“

og

„at det også vil være tilfældet“ — jeg citerer igen den samme beretning —

„senere på foråret, når OECD indkalder til eksamination af medlemslandene i bistandskomiteen.“

Og med hvilke følelser må man ikke læse følgende ord af samme beretning:

„Som forholdene ligger i dag, skal man ikke gøre sig illusioner om, at vi frem til 1970, da FN's udviklingstiar slutter, blot tilnærmelsesvis kan realisere den mål-sætning, at vor samlede strøm af ydelser“

— jeg forkorter her —

„skulle komme op på 1 pct. af vort nationalprodukt.“

Som en skærende modsætning hertil skal jeg blot minde om, at vi jo i FN har stemt for, at vi burde nå så højt.

Naturligvis har vi undskyldninger på rede hånd, gode og dårlige, især det sidste, og jeg tillader mig her at minde om det gamle, folkelige mundheld, som siger: hvorfor åd fanden sin oldemor? Fordi hun ikke havde flere undskyldninger. Sådan kan vi jo også nok klare os igennem en tid endnu, men vi kan ikke være situationen bekendt. I en for menneskeheden så afgørende sag som denne — og dette er virkelig et punkt, hvor man har lov til at bruge store og stærke ord — bør Danmark ikke ligge på sidstepladsen.

I en levende fornemmelse af det utilbørlige heri har vi i liberalt centrum søgt efter udveje for at muliggøre en hurtig forøgelse af Danmarks bistand. Vi anerkender med tilfredshed, at finansloven for 1966-67 betyder en forøgelse af bistanden i forhold til 1965-66 med ca. 1 promille af nationalproduktet, så at denne i alt kommer op på 2½ promille til en samlet sum af ca. 200 mill. kr. Men det vil også heraf fremgå, at der er langt til den ene procent, som vi har lovet, og der er jo slet ikke så forfærdelig længe til finansåret 1969-70. Vi minder endvidere om, at folketinget ved at anbefale en forøgelse på 15 mill. kr. har anerkendt behovet for øgede bevillinger allerede i år. Vi er naturligvis samtidig klar over, at det skrabede statsbudget ikke tillader større ekstraudgifter, medmindre der anvises dækning derfor, men trods alt mente vi, det var vigtigt at holde gryden i kog. Der burde